

ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ ДЕРЖСІЛЬГОСПІНСПЕКЦІЄЮ ТА ЇЇ ТЕРИТОРІАЛЬНИМИ ОРГАНАМИ

У статті розглянуто поняття адміністративних послуг, проаналізовано майнові відносини при наданні платних адміністративних послуг Держсільгоспінспекцією та її територіальними органами, акцентовано увагу на проблемних питаннях у наданні адміністративних послуг у галузі сільського господарства.

Ключові слова: платні адміністративні послуги, види адміністративних послуг, Держсільгоспінспекція та її територіальні органи.



**Бондар Олександр
Григорович,**

кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри цивільного права юридичного факультету Запорізького національного університету

Одним зі способів реалізації громадянами конституційних прав у сфері сільського господарства є отримання якісних адміністративних послуг, які надаються органами виконавчої влади. При наданні адміністративних послуг органи виконавчої влади зобов'язані максимально ефективно реалізовувати чинні норми права [1, с. 238].

Надання якісних адміністративних послуг у сфері сільського господарства є одним із найбільш гострих питань, особливо це стосується послуг у сфері нагляду (контролю) за безпечністю та якістю сільсько-господарської продукції.

Питанням дослідження надання адміністративних послуг приділяється значна увага таких науковців, як В. Авер'янов, О. Буханевич, І. Голосніченко, Т. Галенко, О. Колесник, І. Коліушко, О. Мозговий, О. Онуфрієнка, А. Пересада, А. Попова, О. Попова, Г. Писаренко та ін. Дослідженню в галузі розвитку та удосконалення адміністративних послуг у сфері сільського господарства присвячено роботи В. Курила, О. Світличного.

Реформаційні процеси, що відбуваються в державотворенні України, не залишають поза увагою жодну з гілок державного управління. Одним з основних напрямків діяльності виконавчої влади є надання послуг населенню. Пріоритетність зазначеного

напрямку зумовлена об'єктивними процесами, які відбуваються в світі, а саме – соціалізацією та гуманізацією суспільства. Отже, головним завданням публічної влади є надання якісних послуг громадянам [2, с. 134].

Метою нашої статті є удосконалення ефективності надання органами публічної влади адміністративних послуг у сфері сільського господарства, що потребує наукової розробки та вдосконалення.

Проблема законодавчого закріплення упорядкування надання послуг адміністративними органами держави зумовлена низкою причин, пов'язаних із «комерціалізацією» відносин між владою, органами державного управління та фізичними і юридичними особами, адже використовуючи правову невизначеність у сфері надання послуг та своє право утворювати суб'єкти господарювання, органи виконавчої влади, інші державні органи та органи місцевого самоврядування утворюють посередницькі структури, які займають монопольне становище у різних сферах діяльності та надають послуги, отримання яких є обов'язковим для реалізації та захисту прав і законних інтересів людини, громадянина та юридичної особи, зокрема на набуття, зміну чи припинення їхніх прав та обов'язків [3, с. 98].

На думку О. Шканової, доцільно у сфері надання адміністративних послуг звернутися до досвіду маркетингу послуг і такого поняття, як «стандарт обслуговування» як комплексу обов'язкових для виконання правил обслуговування клієнтів, що

покликані гарантувати встановлений рівень якості всіх операцій, що включає:

- максимальну увагу до клієнтів;
- високу якість комплексу послуг;
- постійне підвищення освітнього і кваліфікаційного рівня спеціалістів та всього персоналу;
- грамотне та оперативне застосування форм і методів системи публік рілейшнз з метою підвищення результатів операційної діяльності та популярності організації (органу влади, що надає адміністративну послугу) в суспільстві [4, с. 10].

Визначення терміна адміністративна послуга має важливе теоретичне і практичне значення. Важливість його в науковому плані зумовлена тим, що розв'язання цієї проблеми дає змогу визначити сутність адміністративної послуги, наявних ознак, відмежувати адміністративну послугу від інших категорій послуг. Вважається, що прикметник адміністративні є більш вдалим і коректним, тому що, як слушно було зазначено вище, вказує на суб'єкта, який надає такі послуги, – адміністративні органи. Крім того слід цілком погодитися з дослідниками, які вживають прикметник адміністративні, що точно характеризує владно-публічну (адміністративну) природу діяльності щодо надання таких послуг [5, с. 204].

Ідея надання адміністративних послуг належить І. Коліушку, який ще в період підготовки концепції реформування адміністративного права наполягав на запровадженні адміністративних процедур надання управлінських послуг [6, с. 125].

Адміністративна послуга – це державна послуга, яка є результатом здійснення суб'єктом повноважень щодо прийняття згідно з нормативно-правовими актами на звернення фізичної або юридичної особи адміністративного акта, спрямованого на реалізацію та захист її прав і законних інтересів, та/або на виконання особою визначених законом обов'язків (отримання дозволу (ліцензії), сертифіката, посвідчення, та інших документів, реєстрація тощо) [7].

М. Ославський під адміністративними послугами розуміє публічні послуги, що надаються органами виконавчої влади, виконавчими органами місцевого самоврядування та іншими уповноваженими суб'єктами, і надання яких пов'язане з реалізацією владних повноважень [8, с. 45].

Є. Легеза під адміністративними послугами виділяє державну послугу, яка є результатом здійснення суб'єктом повноважень щодо прийняття згідно з нормативно-правовими актами на звернення фізичної або юридичної особи адміністративного акта, спрямованого на реалізацію та захист її прав і законних інтересів та/або на виконання особою визначених законом обов'язків (отримання дозволу (ліцензії), сертифіката, посвідчення та інших документів, реєстрація тощо) [5, с. 207].

На думку К. Афанасьєва, адміністративні послуги – це публічні (тобто державні та муніципальні) послуги, що надаються органами виконавчої влади, виконавчими органами місцевого самоврядування й іншими уповноваженими суб'єктами, і на-

дання яких пов'язане з реалізацією владних повноважень [9, с. 28].

Г. Писаренко зазначає, що адміністративні послуги – це правовідносини, що виникають при реалізації суб'єктивних прав фізичної або юридичної особи (за їх заявою) у процесі публічної владної діяльності адміністративного органу для отримання певного результату [10].

В. Колпаков надає таке визначення адміністративній послугі: це результат здійснення владних повноважень уповноваженим суб'єктом, що відповідно до закону забезпечує юридичне оформлення умов реалізації фізичними, юридичними або іншими колективними особами прав, свобод і законних інтересів за їх заявою (видача дозволів (ліцензій), сертифікатів, посвідчень, проведення реєстрації тощо) [11, с. 14].

Публічна владна діяльність публічної адміністрації, що відповідно до закону забезпечує юридичне оформлення умов реалізації фізичними і юридичними або іншими колективними особами прав, свобод і законних інтересів за їх заявою, – це адміністративні послуги за визначенням О. Стрельниченко [12, с. 173].

У теорії науковці проводять поділ адміністративних послуг. Так, за галузями законодавства, точніше за предметом питань, за розв'язанням яких звертаються особи до адміністративних органів можна виділити підприємницькі (господарські), соціальні, земельні, будівельно-комунальні, житлові та інші види адміністративних послуг [12, с. 174]. До інших видів ми відносимо сільсько-господарські послуги.

І. Коліушко виділяє такі групи адміністративних послуг за їх предметом:

1) видача дозволів (наприклад: на зайняття окремими видами підприємницької діяльності; на проведення мітингів, демонстрацій; на розміщення реклами; на придбання, зберігання, носіння і перевезення зброї), зокрема акредитація, атестація, сертифікація (наприклад: акредитація вищих навчальних закладів, закладів охорони здоров'я; атестація підприємств, робочих місць; сертифікація товарів, робіт і послуг);

2) реєстрація з веденням реєстрів (наприклад: реєстрація актів громадянського стану, суб'єктів підприємницької діяльності, автотранспортних засобів), зокрема легалізація суб'єктів (наприклад, легалізація об'єднань громадян);

3) легалізація актів (консульська легалізація документів), нострифікація (визнання дипломів, виданих в інших країнах) та верифікація (установлення достовірності сертифікатів про походження товарів з України);

4) соціальні адміністративні послуги – визнання певного статусу, прав особи (наприклад, призначення пенсій, субсидій) [13, с. 107]. Таку класифікацію підтримує і В. Тимошук [14, с. 32].

У чинному законодавстві на сьогодні можна виділити такі групи адміністративних послуг:

1) видача ліцензій, дозволів та інших документів дозвольного характеру, сертифікатів, свідоцтв, атестацій, посвідчень;

2) реєстрація (фактів, суб'єктів, прав, об'єктів, зокрема легалізація

суб'єктів і актів (документів), нострифікація та верифікація);

3) інші види діяльності незалежно від назви, у результаті провадження яких заінтересованим фізичним та юридичним особам, а також об'єктам, що перебувають у власності, володінні чи користуванні таких осіб, надається або підтверджується певний юридичний статус та/або факт.

Законодавець визначає, що до адміністративних послуг не належить контрольна діяльність (проведення перевірки, ревізії, інспектування тощо), освітні, медичні та господарські послуги, які надаються органами виконавчої влади, державними підприємствами, установами та організаціями [15, с. 48].

В. Тимошук визначає одним із критеріїв класифікації рівень установлення повноважень щодо надання адміністративних послуг і правового регулювання процедури їх надання, зокрема:

1) адміністративні послуги з централізованим регулюванням (закони, акти Президента, Кабінету Міністрів та центральних органів виконавчої влади);

2) адміністративні послуги з локальним регулюванням (акти органів місцевого самоврядування, місцевих органів виконавчої влади);

3) адміністративні послуги зі «змішаним» регулюванням (коли здійснюється водночас і централізоване, і локальне регулювання). Така класифікація дає змогу виробити кілька правил щодо впорядкування системи надання адміністративних послуг, особливо щодо послуг з локальним

регулюванням [16, с. 118]. Таку ж класифікацію наводить і С. Ківалов [17, с. 67].

В. Александров, В. Гусєв наводять такі найбільш поширені послуги, які надаються органами державної влади:

- послуги з державної реєстрації різних видів діяльності;
- послуги з ліцензування окремих видів діяльності;
- послуги з експертизи різних сфер діяльності;
- послуги з сертифікації суб'єктів, які здійснюють певну діяльність;
- консалтингові послуги з різноманітних питань;
- довідково-інформаційні послуги, які надаються органами державної влади за запитами населення;
- послуги з надання різного роду дозволів, узгоджень тощо;
- послуги з організації тендерів та конкурсних процедур;
- послуги з підвищення кваліфікації, підготовки та перепідготовки персоналу органів державної влади [18, с. 212].

О. Стрельченко виділяє такі групи адміністративних послуг:

- 1) видача ліцензій, дозволів та інших документів дозвільного характеру, сертифікатів, свідоцтв, атестатів, посвідчень;
- 2) реєстрація (фактів, суб'єктів, прав, об'єктів, зокрема легалізація суб'єктів і актів (документів), нострифікація, верифікація);
- 3) інші види діяльності незалежно від назви, у результаті впровадження яких зацікавленим фізичним та юридичним особам, а також об'єктам, що перебувають у власності, володінні

та користуванні таких осіб, надається або підтверджується певний юридичний статус та/або факт [12, с. 174–175].

Досліджуючи адміністративні послуги у сфері сільського господарства, В. Курило в основу їх класифікації поклав сферу їх надання, поділяючи на (послуги не є вичерпними):

- адміністративні послуги у сфері тваринництва;
- адміністративні послуги у сфері рибництва;
- адміністративні послуги у сфері рослинництва.

До того ж усередині кожної з підгалузей такі послуги можна поділити на:

- пов'язані з вирощуванням відповідної продукції;
- пов'язані з переробкою відповідної продукції;
- пов'язані з реалізацією відповідної продукції [19, с. 233].

За суб'єктами надання адміністративних послуг у сільському господарстві В. Курило надає таку класифікацію:

- Мінагрополітики України та його структурні підрозділи;
- виконавчі органи місцевих рад;
- недержавні підприємства, установи, організації, фізичні особи-підприємці [19, с. 255].

Законодавець визначає, що до адміністративних послуг не належить контрольна діяльність (проведення перевірок, ревізій, інспектування тощо) [12, с. 174]. Це знайшло своє відбиття в Законі України «Про адміністративні послуги», який прийнятий 6 вересня 2012 року і фактично узаконив суперечку про поняття та

види адміністративних послуг [20]. Відтак під адміністративною послугою розуміється результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону.

Закріплення в статті 2 Закону України «Про адміністративні послуги» норми про те, що цей Закон не поширюється на відносини щодо здійснення державного нагляду (контролю), ставить під сумнів надання Державною інспекцією сільськогосподарства України (далі – Держсільгоспінспекція) та її територіальними органами адміністративних послуг, затверджених постановою Уряду від 9 червня 2011 р. № 599 «Про затвердження переліку платних адміністративних послуг, які надаються Державною інспекцією сільськогосподарства, а також державними інспекціями сільськогосподарства в Автономній Республіці Крим та областях, м. Києві та Севастополі, районах, та розміру плати за їх надання», оскільки згідно з Указом Президента України Держсільгоспінспекція – це орган нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі України [21]. Якщо вказане розцінювати буквально, то потрібно скасувати перелік платних адміністративних послуг, які надаються Держсільгоспінспекцією та її територіальними органами.

Закон «Про адміністративні послуги» закріпив підставу для надання адміністративних послуг – тільки закон. Тому проаналізуємо і зробимо

висновки, які закони встановлюють плату за надання адміністративних послуг у сільському господарстві, а які потребують удосконалення.

2 жовтня 2012 року Президент України підписав Закон України «Про насіння та садівний матеріал» в новій редакції, де в ст. 18 врегульовано позиції надання сертифікації та видачі сертифікатів, ділянкового та лабораторного сортового контролю, маркування партій насіння, а також визначення сортових і посівних якостей на платній основі центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі, і його територіальними органами.

Розмір плати і порядок здійснення сертифікації та видачі сертифікатів, ділянкового та лабораторного сортового контролю, маркування партій насіння, а також визначення сортових та посівних якостей встановлюються Кабінетом Міністрів України [22]. Фактично тільки наприкінці року Держсільгоспінспекції законодавчо дозволено надання адміністративних послуг у сфері насінництва та розсадництва. Для наукового обґрунтування вітчизняного насінництва важливе значення має накопичений досвід організації цієї галузі в розвинених країнах світу (Франція, Швеція, Англія, США, Канада та ін.). Узагальнення цього досвіду показує, що в більшості країн світу насінництво представлене організаціями і виробничими підрозділами, які працюють у чотирьох сферах: фундаментальні й прикладні дослідження, виробництво, маркетинг та реалізація

насіння. Така організація насінництва має низку переваг перед наявною в Україні. Звичайно, найголовнішим у розвитку насінницької галузі є підвищення якості та конкурентоспроможності насіннєвої продукції. А тому вивченню біологічних аспектів поліпшення посівних якостей та врожайних властивостей насіння має постійно приділятися належна увага, адже ринок насіння надзвичайно вибагливий до його якості та сортової кон'юнктури [23, с. 1].

Стаття 6 Закону України «Про державний контроль за використанням та охороною земель» містить норми щодо повноважень центрального органу виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі, зокрема надання спеціальних дозволів на зняття та перенесення ґрунтового покриття земельних ділянок відповідно до затверджених в установленому законом порядку проектів. Надання таких дозволів належить до адміністративних послуг, однак законом не передбачено умови щодо платності чи безоплатності, що є прогалиною в законодавстві. Саме тому пропонується вказати в Законі України «Про державний контроль за використанням та охороною земель», дозволи видаються на платній чи на безоплатній основі [24].

Оскільки Держсільгоспінспекція здійснює державний нагляд (контроль) у частині якості та безпечності сільськогосподарської продукції за додержанням закупівельними, переробними, торговельними підприємствами й організаціями незалежно від форми власності та господарювання

правил торгівлі і зберігання плодочовчої продукції, зокрема надання експертних висновків, вважаємо, що видача експертних висновків належить також до адміністративних послуг. Таким чином, необхідно Закон України «Про захист прав споживачів» удосконалити [25].

Статті 11 та 21 Закону України «Про зерно та ринок зерна в Україні» відповідають вимогам щодо платності надання сертифікатів відповідності послуг зі зберігання зерна та продуктів його переробки та сертифікатів якості зерна та продуктів його переробки [26].

Здійснення державного нагляду (контролю) за етапами виробництва виноробної продукції потребує також проведення низки аналізів, що повинно ввійти до надання платних послуг Держсільгоспінспекцією та її територіальними органами.

Статтю 21 Закону України «Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України» [27] потрібно привести відповідно до Закону України «Про адміністративні послуги» та закріпити право надання таких платних адміністративних послуг Держсільгоспінспекцією та її територіальними органами:

- реєстрація, тимчасова реєстрація, перереєстрація, зняття з обліку сільськогосподарської техніки та агрегатів з наданням державного свідоцтва;

- надання державного номерного знака замість втраченого або такого, що має непридатний стан;

- надання номерного знака «Транзит» замість втраченого або такого, що має непридатний стан;

– надання посвідчення тракториста-машиніста;

– проведення експертизи та надання висновку про технічний стан проданих, відремонтованих або таких, що стали непридатними внаслідок аварії чи стихійного лиха, машин, причепів, агрегатів.

Дослідивши теоретичні проблеми надання адміністративних послуг Держсільгоспінспекцією України та її територіальними органами, можна зробити такі висновки та пропозиції.

1. Адміністративна послуга у сфері сільського господарства – це державна послуга, що надається Держсільгоспінспекцією чи уповноваженим нею органом (територіальними органами або підприємствами, установами, які входять до сфери управління Держсільгоспінспекції), чітко встановлена законом і спрямована на реалізацію та захист прав і законних інтересів суб'єктів господарювання у сільському господарстві.

2. У чинному законодавстві на сьогодні можна виділити такі групи адміністративних послуг органу нагляду (контролю) в сільському господарстві: видача сертифікатів якості, висновків, дозволів, номерних знаків, посвідчень.

3. За предметом їх надання адміністративні послуги віднесені до сільськогосподарських, частині з них притаманні такі ознаки, як вирощування, переробка, реалізація, споживання, нездатність до зберігання.

4. За суб'єктами надання адміністративних послуг у сільському господарстві вони поділяються на:

– ті, що надаються Держсільгоспінспекцією (наприклад, надання

сертифіката відповідності послуг зі зберігання зерна та продуктів його переробки);

– ті, що надаються територіальними органами Держсільгоспінспекції (наприклад, надання сертифіката якості зерна та продуктів його переробки);

– ті, що надаються установами та організаціями, що входять до сфери управління Держсільгоспінспекції (наприклад, проведення аналізів здійснює Державний центр сертифікації і експертизи сільськогосподарської продукції).

5. Детальніше дослідивши майнові відносини у сфері сільського господарства, що виникають між контрольним органом та суб'єктами господарювання, ми дійшли висновку, що поза увагою залишилося законодавче закріплення надання адміністративних послуг Держсільгоспінспекцією у сферах:

– насінництва та розсадництва в частині надання сертифіката якості насіння і садивного матеріалу (надання помаранчевого міжнародного сертифіката на партію насіння (ISTA), сертифіката за схемою ОЕСР для сортової сертифікації насіння, яке призначене для міжнародної торгівлі);

– насінництва та розсадництва багаторічних сільськогосподарських рослин у частині надання сертифіката якості насіння і садивного матеріалу (горіхоплідні, плодові, ягоди, виноград, хміль);

– розсадництва декоративних рослин у частині надання сертифіката якості насіння і садивного матеріалу;

– охорони земель у частині надання спеціального дозволу на зняття

і перенесення ґрунтового покриття (родючого шару ґрунту) земельних ділянок;

– якості та безпечності сільськогосподарської продукції в частині надання експертних висновків;

– експлуатації та технічного стану сільськогосподарських машин у частині надання державного свідоцтва про реєстрацію, тимчасову реєстрацію, перереєстрацію, зняття з обліку сільськогосподарської техніки та агрегатів; державного номерного знака замість втраченого або такого, що має непридатний стан; номерного знака «Транзит» замість втраченого або такого, що має непридатний стан; посвідчення тракториста-машиніста; висновку щодо технічного стану проданих, відремонтованих або таких, що стали непридатними внаслідок аварії чи стихійного лиха, машин, причепів, агрегатів; висновку про розміри збитків від простою машини, причепа.

Стверджуємо, що із семи сфер надання адміністративних послуг Держсільгоспінспекцією та її територіальними органами, врегульовано лише одну – сферу якості та безпечності зерна та продуктів його переробки, а саме надання сертифіката якості зерна та продуктів його переробки та сертифіката відповідності послуг зі зберігання зерна та продуктів його переробки.

Список використаних джерел:

1. Світличний О. П. Підвищення ефективності надання адміністративних послуг у сфері земельних правовідносин / О. П. Світличний // Науковий вісник Націонал. ун-ту біоресурсів і природокорис-

тування України. – 2010. – Вип. 156. – С. 237–243.

2. Попова О. О. Аналіз особливостей господарської діяльності щодо визначення поняття та ознак господарських послуг / О. О. Попова // Наука і правоохорона. – 2011. – № 1. – С. 133–139.

3. Буханевич О. М. Удосконалення правового забезпечення надання адміністративних послуг / О. М. Буханевич // Наука і правоохорона. – 2011. – № 4. – С. 98–102.

4. Шкапова О. М. Маркетинг послуг: навч. посіб. / О. М. Шкапова. – К.: Кондор, 2003. – 304 с.

5. Легеца Є. О. Щодо визначення адміністративних послуг в Україні / Є. О. Легеца // Науковий вісник Дніпропетров. держ. ун-ту внутр. справ. – 2010. – № 4. – С. 203–208.

6. Голісніченко І. П. Публічні послуги, що надаються міліцією, їх класифікація та проблема якості // І. П. Голісніченко, Л. М. Черненко // Наука і правоохорона. – 2008. – № 1. – С. 124–131.

7. Тимчасовий порядок надання державних, в тому числі адміністративних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 17 липня 2009 р. № 737 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 54. – Ст. 16.

8. Ославський М. І. Виконавча влада в Україні: організаційно-правові засади: навч. посіб. / М. І. Ославський. – К.: Вид-во «Знання», 2009. – 357 с.

9. Афанасьєв К. К. Адміністративні послуги: навч. посіб. / К. К. Афанасьєв. – Луганськ: РВВЛДУВС, 2010. – 175 с.

10. Писаренко Г. М. Адміністративні послуги в Україні: організаційно-правові аспекти: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. «Адміністративне право і процес, фінансове право, інформаційне право» / Г. М. Писаренко. – Одеса, 2006. – 20 с.

11. Колпаков В. К. Адміністративна відповідальність: навч. посіб. / В. К. Колпаков. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – С. 256.

12. Стрельниченко О. Г. Природа надання адміністративних послуг / О. Г. Стрельниченко // Наука і правоохорона. – 2011. – № 2. – С. 171–176.

13. Коліушко І. Б. Виконавча влада та проблеми адміністративної реформи в Україні / І. Б. Коліушко. – К.: Факт, 2002. – 260 с.

14. Коліушко І. Б. Управлінські послуги – новий інститут адміністративного права / І. Б. Коліушко, В. П. Тимошук // Право України. – 2001. – № 5. – С. 30–34.

15. Стрельниченко О. Г. Адміністративно-правове підґрунтя надання адміністративних послуг в Україні / О. Г. Стрельниченко // Митна справа. – 2011. – № 2(74). – С. 45–50.

16. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд. В. П. Тимошук. – К.: Факт, 2003. – 496 с.

17. Ківалов С. В. Адміністративне право України: навч.-метод. посіб. – 4-е вид., перероб., і доп. / С. В. Ківалов, Л. Р. Біла. – Одеса: Фінікс, 2008. – 388 с.

18. Александров В. Т. Послуги системи державного управління / В. Т. Александров, В. О. Гусев // Актуальні проблеми державного управління: 36. наук. праць. – Вип. 3 (18) / Ред. кол.: Г. І. Мосотовий, В. Я. Амбросов, О. Ю. Амосов та ін.. – Х.: ХРІДУ НАДУ «Магістр», 2003. – С. 208–213.

19. Курило В. І. Адміністративні правочини у сільському господарстві України: сучасна парадигма: Монографія / В. І. Курило. – К.: Магістр – XXI сторіччя, 2007. – 312 с.

20. Про адміністративні послуги: Закон України від 6 вересня 2012 р. № 5203 //

Офіційний вісник України. – 2012. – № 76. – Ст. 44.

21. Про затвердження переліку платних адміністративних послуг, які надаються Державною інспекцією сільського господарства, а також державними інспекціями сільського господарства в Автономній Республіці Крим та областях, м. Києві та Севастополі, районах, та розміру плати за їх надання: постанова Кабінету Міністрів України від 9 червня 2011 р. № 599 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 44. – Ст. 73.

22. Про насіння та садивний матеріал: Закон України в редакції від 2 жовтня 2012 р. № 5397 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 85.

23. Гаврилюк М. М. Функціонування насінництва: науково-організаційні заходи / М. М. Гаврилюк, В. Г. Чайка // Насінництво. – 2011. – № 9. – С. 1–4.

24. Про державний контроль за використанням та охороною земель: Закон України від 19 червня 2003 р. № 963 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 29. – Ст. 29.

25. Про захист прав споживачів: Закон України від 12 травня 1991 р. № 1023 // Офіційний вісник України. – 1991. – № 30. – Ст. 379.

26. Про зерно та ринок зерна в Україні: Закон України від 4 липня 2002 р. № 37 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 31. – Ст. 123.

27. Про систему інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу України: Закон України від 5 грудня 2006 р. № 229 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 43. – Ст. 100.

Бондарь О. Г. Теоретические проблемы предоставления административных услуг Госсельхозинспекцией и ее территориальными органами.

В статье рассмотрено понятие административных услуг, проанализированы имущественные отношения при предоставлении платных административных

услуг Госсельхозинспекцией и ее территориальными органами, акцентировано внимание на проблемных вопросах в предоставлении административных услуг в отрасли сельского хозяйства.

Ключевые слова: платные административные услуги, виды административных услуг, Госсельхозинспекция и ее территориальные органы.

Bondar O. G. Theoretical Problems of the Administrative Services Provision by the State agriculture inspection and its Local Organs.

In the article we have investigated the concept of the administrative services, analyzed the property relations upon the provision of the paid administrative services by the State agriculture inspections and local organs, we have put emphasize on the problematic questions in respect to the administrative services provision in the sphere of agriculture.

Key words: paid administrative services, types of administrative services, State agriculture inspection and it local organs.

Стаття надійшла до редакції 03.04.2014